

Chương 25

Hiệp Nữ Thương Tâm
Gian Đồ Vong Mạng

Tự nhiên trong tình hình như thế Yến Lăng Vân phải đoán định kẻ phóng hỏa trên Phạn Tĩnh Sơn tất là kẻ ám toán Quỷ Ảnh Lang Quân. Chàng vội đem xác của nghĩa huynh tìm một động huyết tạm thời chôn cất vào đó rồi lập tức chạy theo lối của Tôn Vô Kỵ. Trời bây giờ đã tối hẳn. Một mình chàng bôn ba phi hành trong núi non hoang vu, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Có lẽ tới khoảng đầu canh một chàng xa nhìn thấy Tuyết Thánh Cung ngọn lửa chưa tắt hẳn, tự biết mình đã đến gần Phạn Tĩnh Sơn. Từ khi chàng ăn được linh chi trong thạch thất ở miền núi Quát Thương Sơn đến nay nhãn lực chàng cực sáng có thể nhìn thấu bóng đêm. Do đó vừa phi hành chàng vừa quan sát chung quanh, bỗng nhìn thấy trước mặt không xa có một người đầu đội khăn nho sĩ, mặc áo bào xanh như bóng sao xẹt phi hành đến. Hắn ăn mặc cũng có hơi giống chàng khiến chàng mừng thầm trong bụng:

"Kẻ giết người phóng hỏa hôm nay, có lẽ là tiểu tử này chăng?"

Chàng dừng bước chờ đợi. Đợi người ấy chạy tới gần hơn trượng bèn cất tiếng quát:

- Cầu tiểu tử giá họa cho người, hãy đón ta một chưởng đây!

Đồng thời đẩy Tam Âm Chân Khí như bão táp tới thẳng đối phương. Theo lý chàng xuất thủ bất thành linh và kinh lực hùng hồn như thế kẻ ấy tất rất khó đối phó hay ít nhất cũng lúng túng không ít, nào ngờ sau một tiếng ùm lớn, đối phương không hề thương tổn. Rồi bên tai nghe tiếng nữ nhân kêu:

- Họ Yến, người khi dễ ta, không phân thiện ác, ngậm máu phun người. Cô nương từ thiên lý đến đây vì lòng tốt chứ ai mà sợ người đâu?

Thì ra người ấy là nữ hiệp Lăng Vân Yến. Chàng giật mình kinh ngạc cười gượng:

- Hừ! Ngậm máu phun người! Chẳng lẽ cô nương vừa phóng hỏa trên Phạn Tĩnh Sơn không đủ chứng minh sao?

Chàng sẵn có thành kiến, rồi từ phóng hỏa liên kết với sát nhân cho rằng cùng là thủ phạm âm mưu. Lăng Vân Yến hậm hực đáp:

- Đồ hồ đồ, ta chẳng ngại gì báo cho người rõ, người rất ác độc không lý gì đến Phụng muội muội, lại liên kết với bọn Phạn Tĩnh Sơn, cô nương ta phóng lửa hỏa thiêu cho đỡ giận có liên hệ gì đến người, ta không hiểu người là người đã đọc sách thánh hiền sao lại không biết phân biệt thị phi thế thì sở học có để làm gì?

Mặt nàng trắng bạch nói một hơi như mắng khiến chàng á khẩu. Một lúc nàng mới lại hỏi:

- Người đã tra xét ra đầu mối gì liên quan tới Bạch cô nương chưa?

Có lẽ nàng cố ý hỏi đùa chọc chàng thế thôi. Vẫn một mình nàng tiếp:

- Nếu là cô nương ta, ta sẽ đi khắp thiên hạ tra xét cho ra sự sống chết của Bạch cô nương, nếu không trên đời này còn kết bạn làm chi? Cô nương không thể ở đây lâu như người, tra ra bằng cứ xác thực, ta sẽ đợi ở Thiên Đô Phong trong dãy Hoàng Sơn, xin tạm biệt.

Vai nàng hơi động đã tung thân xa mấy trượng. Bấy giờ chàng vẫn cúi đầu trầm tư không biểu lộ gì, không ngờ nàng dừng lại xoay thân nói:

- Ta còn quên một câu, trong vùng này dường như có người ngầm theo dõi người mạo danh giá họa, không thể không đề phòng, người hãy lưu tâm đấy.

Nói xong câu ấy thấy chàng vẫn im lặng, nàng khẽ thở dài một tiếng khuất thân vào bóng đêm. Chàng cũng thấy lời nàng có lý phần nào nhưng trong lòng sẵn thành kiến nên không lấy gì làm tin. Đứng đó một lúc lâu chàng mới tỉnh trí, tự nghĩ không cần đến Phạn Tĩnh Sơn nữa, hốt nhiên linh cơ thoáng động, chàng nảy ra một chủ ý.

Lập tức chàng đeo vào cái mặt nạ đem theo sẵn, thay đổi y phục cải trang thành một võ sinh tầm thường quay ngược theo hướng nam.

Suốt dọc đường núi hiểm trở lúc cao lúc thấp, chàng vừa đi vừa buồn bã vì cái chết của người vợ yêu dấu và cái chết mờ ám của nghĩa huynh, đó là hai vết thương đau đớn không dễ gì chàng quên được. Vì vậy cứ đi không biết bao lâu mới giật mình nhận ra đã lầm đường mất rồi. Giữa lúc chàng dừng chân lại gần ngừ bỗng nơi xa xa mơ hồ vọng đến tiếng hò hét. Chàng bất giác không tự chủ chạy đến nơi phát ra tiếng ấy.

Bấy giờ mắt chàng có khả năng nhìn xuyên bóng tối và thân pháp mau như gió cuốn, qua vài lần nhấp nhô đã đến chỗ có tiếng người. Đây là một nơi thâm cốc bốn bề vây bọc bằng vách núi, trừ khoảng giữa có một vùng trống bình địa, ngoài ra toàn là đá núi sừng sững thiên hình vạn trạng cực kỳ nguy hiểm. Nhìn bên trái thì là một già hai trẻ đang giao đấu đến hồi ác liệt. Nhìn kỹ lại người già là lão nhân râu bạc đã gặp

là Thiên Cang Tẩu Công Tây Hoàng. Còn hai người trẻ tuổi, một ăn mặc như nho sinh, một là đại hán võ phục. Yến Lăng Vân chợt nhớ lại câu Lăng Vân Yến nói trước khi đi liền động tâm nghĩ bụng:

"Hai thiếu niên này biết đâu chẳng là kẻ ngầm theo dõi ta?"

Lúc ấy Thiên Cang Tẩu vừa tấn công một chưởng rồi nhảy ra ngoài vòng đấu cười hăng hắc:

- Thì ra hai tên tiểu bối này là môn hạ lão Miêu Lãnh, thảo nào độc ác thật! Theo ta biết Miêu Lãnh Khuyết lão ma đã có ước định trước khi đến dự luận kiếm Hoàng Sơn, không khuấy động giang hồ nữa tại sao các người lại đến đây gây ác?

Câu ấy chính hợp với dự liệu của Yến Lăng Vân, nào ngờ đại hán võ phục không biến sắc lạnh nhạt đáp:

- Người nói chúng ta gây án gì nào? Làm sao người biết chúng ta là môn nhân Miêu Lãnh?

Thiếu niên mặc áo nho sinh cũng xen vào:

- Khi Phạn Tĩnh Sơn cháy, chúng ta ở xa tới bốn năm mươi dặm, chẳng có can hệ gì chẳng lẽ có thể phân thân ư? Ha ha người là ông lão tuổi đã già sao lại hồ đồ đến thế?

Lão nhân râu bạc kia có vẻ hoang mang bất định một lúc lâu mới trầm giọng:

- Thế sao hai tiểu bối người lại lên lên lút lút như có âm mưu gì?

Nghe khẩu khí dường như lão cũng mất tự tin rồi, vì vậy đại hán càng cười nhạt:

- Đó là việc của chúng ta không cần lão hỏi tới, còn lão người đến đây làm chi?

Lão nhân ú ớ ngẩn người một lúc rồi vì quá giận lão hét điên lên:

- Hôm nay lão phụ ta nhường các người, mai đây lão phụ tra ra sự thực sẽ tìm các người thanh toán.

Rồi không đợi ai đáp, hai vai lão động mạnh, thân hình bắn lên cao lên như chim nhọn rồi hơi điểm chân xuống đầu tảng đá phi thân lên đầu cốc chớp mắt biến mất.

Thiếu niên và đại hán đưa mắt nhìn nhau mỉm cười song song rồi bỏ nơi ấy. Duy có Yến Lăng Vân đứng ngoài bàng quan thủy chung chưa giải được nổi nghi lập tức ẩn thân theo chúng sát sau lưng. Xem thân hình bộ pháp của đối phương tên nào cũng linh hoạt như hành vân lưu thủy quyết không phải loại tầm thường. Cứ theo như thế đến khi trời sáng, khéo hợp là cả ba đều đi về phía tây nên gần như cùng đi một đường. May mà hôm nay sơn đạo không có một bóng người nên chẳng ai để ý đến cả ba, nhất là Yến Lăng Vân lưng đeo trường kiếm và ăn mặc theo kiểu võ sinh rất dễ gây chú ý

Khi vừa qua trấn Hùng Quan chưa xa đang đến đoạn đường rất hoang vu bỗng hai người đi đằng trước dừng lại chặn ngang đường. Tên thiếu niên thư sinh tiến lên chặn chàng âm hiểm hỏi:

- Các hạ theo ta suốt dọc đường là có ý gì, mau nói cho rõ?

Chàng đưa mắt quét hai tên nhận ra mặt đại hán ngờ ngợ như đã gặp ở đâu rồi, chàng lạnh lùng đáp:

- Đường quan đạo ai ai cũng có thể đi, nếu tôn giá đi chậm một chút chẳng lẽ cũng bảo là đi theo tại hạ ư?

Thái độ cứng cỏi của chàng khiến tên đại hán lớn hơn quát to:

- Tiếp chiêu!

Lập tức hấn vươn trao mau như điện chớp, cánh tay hấn như biến thành vô số cánh tay chụp thẳng tới người chàng. Chiêu thức tấn công hấn đột ngột không dễ chống đỡ và hỏa hầu của hấn cũng vào loại thâm hậu. Rõ ràng chúng đã nhận ra chàng không phải là kẻ tầm thường nên xuất chiêu trước mong thủ thắng.

Nào ngờ Yến Lăng Vân tuy xưa nay không có sư thừa nhưng tuyệt học bản thân chàng có thể xếp vào đệ nhất cao thủ, thêm nữa chàng đã sẵn chuẩn bị nên đâu để cho hấn đắc thủ. Hai nhân ảnh quần vào nhau rồi tách ra tức thì, đại hán kia văng thân lên không, còn Yến Lăng Vân vẫn đứng nguyên vị trí không hề động mảy may. Cả hai tên đối thủ tức thì kinh ngạc biến sắc, tên đại hán cố định thần trước gầm lên:

- Tiểu bối ngươi là môn hạ người nào hãy nói cho rõ môn phái rồi chúng ta sẽ thử vài hiệp!

Tên thư sinh thiếu niên tranh lời xen thêm vào:

- Hừ! Có lẽ tiểu bối ngươi chưa biết rõ huynh đệ chúng ta là ai?

Hiển nhiên hấn định nói tên ra để dọa người nhưng Yến Lăng Vân vẫn cười lắc đầu:

- Không biết!

Tên thiếu niên gượng cười:

- Ngươi đoán thử xem chúng ta là môn phái nào?

Chàng lạnh lùng:

- Cứ theo chiêu số thì các ngươi cũng chỉ học lóm được mấy chiêu ăn cướp của bọn hắc đạo thôi chứ có môn phái nào?

Câu khiêu khích miệt thị ấy khiến cả hai tức giận đến lạc cả thần sắc, nhất là tên thư sinh trẻ tuổi lập tức gầm to:

- Huynh đệ chúng ta là truyền nhân đệ tử Miêu Lãnh, tiểu tử người dám đến đây nông cuồng chắc hết muốn sống?

Theo hấn, với uy danh sư môn của hấn đã chấn động giang hồ, hễ ai nghe tới tên tất thường táng đờm kinh hồn nhưng chúng đâu biết chàng đã biết trước lai lịch chúng nên chẳng có chút gì ngạc nhiên mà còn tỏ ra không chịu tin lắc mạnh đầu:

-Ồ! Đêm qua ở trong sơn cốc ta đã thấy bản lãnh các người rồi, cũng chẳng lấy gì đáng tự hào.

Mắt chàng lóe lên nhìn thiếu niên thư sinh âm thanh chàng đối khác chấn động:

- Long Hổ Lệnh của Phạn Tĩnh Sơn đâu rồi, mau đưa đây cho ta!

Hai tên nọ nghe chàng nói đến chuyện đêm qua trong cốc núi đã kinh dị, trong lúc tâm thần bất định lại nghe tiếng quát Nhiếp Hồn Đại Pháp của chàng chúng càng run bần bật, tinh thần mê hấn đi, vội vàng tuân lệnh đưa tay vào trong túi. Rõ ràng chuyện vu oan giá họa cho chàng chính là do bọn này. Theo đó mà suy cái chết của Quỷ Ảnh Lang Quân cũng do bọn này là thủ phạm chứ không sai. Đột nhiên tai chàng nghe một tiếng hét lớn, đầy trời ánh màu lam chụp xuống như sấm sét giáng xuống đầu, đó chính là ám khí của tên đại hán phát ra cứu đồng bọn.

Yến Lăng Vân lập tức di hình hoán vị tránh thân sang một bên rồi đình đang một tiếng, Thái Âm Thần Kiếm đã vọt ra tay chàng, hai mắt chàng trừng nhìn đại hán quát lớn:

- Thằng giặc Lam Xuân kia, hôm qua các người làm gì, thiếu gia ta chưa lấy máu tể Công Tôn đại ca ta quyết không thềm làm người.

Thì ra tên này đúng là học trò thân cận của Miêu Lãnh lão ma Tang Môn Thần Lam Xuân. Thảo nào vừa nhìn mặt Yến Lăng Vân đã nhận ra. Đồng thời chàng lột cái mặt nạ đeo trên đầu xuống cười nhạt:

- Tên giặc người có nhận ra thiếu gia là ai không?

Lúc này Tang Môn Thần Lam Xuân rất kinh dị vì bản lãnh đối phương nhưng khi nhận rõ là ai, hấn rất bình tĩnh. Vì hấn rất tự tin công lực hấn thâm hậu so với một người tự học không sư môn như Yến Lăng Vân quyết không địch lại hấn.

Hấn hoành ngang Bách Độc Ngô Công Kiếm cười ngang nhiên hiểm ác:

- Thì ra lại là tiểu tử người, thực là tốt không ngờ được! Hôm nay người tự nguyện chịu chết, Khuyết sư muội ta quyết không còn díp đến cứu người nữa.

Rồi hấn bật cười lớn:

- Không sai, lão Quỷ Ảnh hôm qua là do chính thái gia đưa tiễn về tây phương, có lẽ tiểu tử người nên lấy đó làm gương. Ha ha, đến đây cho ta thử công phu chó chết của người xem có tăng trưởng tí nào không?

Dưới nhãn quan của Lam Xuân, từ khi Yến Lăng Vân ở Hoa Dương, hấn đã coi chàng như cái gai trong mắt, còn riêng tên thiếu niên thư sinh kia họ Mẫn tên Linh biệt hiệu Ngọc Diện Ma Đồng là sư đệ của Lam Xuân. Hấn được lão ma nương hơi có lòng ưu ái nên quyết tâm thâm yêu sư muội Khuyết Hàn Hương. Từ khi nghe sư phụ ước hẹn với Yến Lăng Vân ở Hoa Dương liền coi chàng là kẻ thù số một liền liên kết với Tang Môn Thần quyết ra tay phá hoại.

Nhất là gần đây nghe tin tình địch sắp tới, hấn định ra tay trước nên hai sư huynh đệ rời Miêu Lãnh chận trước trên đường để sẵn sàng âm mưu ám hại chàng. Chúng chính đã giết Quỷ Ảnh Lang Quân và giả mạo viết ba chữ "Tiêu Diêu Du" để tạo ra cuộc rối loạn gieo nghi ngờ khắp giang hồ và tất nhiên bọn chúng sẽ có lợi.

Tên Ma Đồng Mẫn Linh lại có thêm một tật tham dâm hiếu sắc, thấy Ngọc Quan Âm đẹp như tiên hấn định dẫn nàng tách ra đại đạo dẫn vào rừng giở trò thú vật và diệt khẩu. Nào ngờ hấn gặp xui bị hai lão nhân bắt gặp, may lắm hấn mới thoát thân và đành để mất Ngọc Quan Âm. Bọn hấn lại xui xẻo thêm lần nữa là gặp Yến Lăng Vân đi cùng đường tới đây.

Chàng đã lọt vào giữa hai kẻ địch, một đầu là Tang Môn Thần Lam Xuân ác độc xảo trá như loài rắn, một đầu là Ma Đồng Mẫn Linh kiếm thủ nơi tay găm gờ nhìn chàng. Xem tình hình bọn chúng hôm nay quả quyết đẩy chàng vào tử địa, nhưng chàng vẫn ngang nhiên không có vẻ gì sợ tay ôm lấy Thái Âm Thần Kiếm cười lạnh:

- Các người lên một lúc tốt hơn hay có gì muốn nói nữa?

Ma Đồng Mẫn Linh găm lên:

- Bằng bản lãnh tiểu tử người, giết gà cần gì dao mổ trâu, Mẫn thái gia ta thành toàn tâm nguyện cho người!

Hấn bước tới trường kiếm múa lên hùng hổ xuất chiêu. Lam Xuân vốn sẵn có dự tính vội lớn giọng cảnh tỉnh đồng bạn:

- Tiểu tử ấy cũng có biết chút tạp học đấy, sư đệ không nên sơ hốt.

Hắn lập tức lùi lại quan sát sư đệ giao đấu. Ma Đồng Mẫn Linh lập tức đề khí hành công miệng đáp:

- Tiểu đệ xin nhớ.

Tay hắn bắt liền ấn quyết vươn một chỉ ra thành chiêu tuyệt học Lãnh Diệm Xuyên Tâm của sư môn, đồng thời trường kiếm bên tay phải mau như thân rắn bay hóa thành một luồng khí lạnh rít lên một tiếng kinh người cùng tấn công tới Yến Lăng Vân.

Một chiêu hắn bao gồm hai thức vừa tấn công vừa tập kích, chưởng và kiếm cùng thi triển gần như là đã thi triển toàn lực, tuy hỏa hầu hắn chưa sâu nhưng chiêu thức lang độc như thế trong giang hồ cũng ít khi thấy, đủ hiểu dụng tâm thâm độc của hắn. Yến Lăng Vân nhận định tên ma đầu trẻ tuổi này chính là kẻ làm nhục Ngọc Quan Âm nên lập ý để hắn chịu đau khổ để trả hận cho nàng nên mắt chàng đã nhìn chiêu thế đánh tới liền giả như thất thố đợi hai chiêu thức của đối phương đến thật gần chàng mới bật ra tiếng cười gằn, đột nhiên chưởng xuất chiêu Hoành Giang Triệt Đấu, còn kiếm lại thành chiêu Địa Chuyển Thiên Toàn lập tức Lục Dương Chân Khí như sóng cuồng tuôn ra, luồng xanh biếc của kiếm thần như cầu vồng cuốn tới.

Tên Tang Môn Thần đứng ngoài xem chiến không kịp nhìn rõ đã xảy ra những gì tai hắn chỉ nghe một tiếng rú thê thảm, lập tức hai chân Ngọc Diệm Ma Đồng đã bị cắt đứt đoạn, máu xương văng tứ tán ra xa hơn trượng. Lạ thế đến như vậy, ác đồ Lam Xuân chưa hề tưởng tượng tới. Nhất là chiêu thế mau lẹ còn hơn điện chớp, kiếm khí lóa cả mắt không ai có thể cứu được. Lam Xuân đang ngây người ra sợ hãi bỗng nghe trên đường lại có tiếng vó ngựa và tiếng kêu:

- Yến hiền đệ, lưu ý tặc nhân trốn thoát đó. Chúng lão hủ đến đây.

Té ra các người là do Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền dẫn tới nơi nhưng cũng nhờ vậy mà Lam Xuân chợt tỉnh, hắn quát lớn:

- Cầu tiểu tử, cả gan dả thương sư đệ thái gia!

Đồng thời Bách Độc Ngô Công Kiếm hoành tới bắn ra ánh sáng xanh biếc như một trận mưa tấn công Yến Lăng Vân. Hiển nhiên đây là chiêu sát thủ tối hậu của hắn dồn hết chất độc lên đầu mũi kiếm bắn ra, vì vậy Yến Lăng Vân không dám khinh thường thối lui liền tránh độc, không ngờ ác tặc lấy tiến làm thoái, lợi dụng cơ hội hắn vọt thân nhảy ra xa hơn mười trượng. Khoảng đường này hai bên đá và cây cỏ hết sức rậm rạp um tùm nên khi chàng nhìn lại chỉ chớp mắt Lam Xuân đã mất bóng.

Gia Cát Huyền dẫn theo năm lực sĩ bộ hạ vội xuống ngựa truy tìm nhưng qua vài giờ vẫn không tìm ra tung tích ác tặc. Chẳng những thế tên tiểu tặc Mẫn Linh vì quá

dau đón cũng đã tự đập chưởng vào Thiên Linh Cái tự tận. Sau khi nghe Yến Lăng Vân thuật lại mọi việc trải qua, Gia Cát Huyền lấy làm hưng phấn vì chàng đã bất hòa cùng ái nữ Thiên Đô Tiên Khách và kết oán sâu nặng với Miêu Lãnh phái, tất nhiên chàng chỉ còn một con đường duy nhất là phụ thuộc vào Huyền Âm Môn mà thôi.

Nhân đó lão càng dốc vào để chàng có thành kiến xấu hơn nữa với Lăng Vân Yến và Khuyết Hàn Hương. Vài ngày sau họ cùng đến dưới chân núi Vân Vụ Sơn, ngửa trông đỉnh núi cao chớn chở tới mây, đó là nơi ở cao nhất của chủ nhân Miêu Lãnh Sơn trong một tòa biệt trang kiến trúc trên đỉnh núi đặt tên là Đoạn Hồn Lãnh nhìn xuống một dốc núi sâu thẳm.

Họ theo sơn dân chỉ dẫn gởi ngựa dưới chân núi bắt đầu tìm đường lên Đoạn Hồn Nhai. Cả bảy người đều có khinh công thượng thừa, trèo núi vượt non không phải là chuyện khó gì với họ. Đi độ hơn một giờ cả bọn đến dưới một chân đá tảng đâm thẳng cao ngàn xích. Bỗng nhiên bên tai có tiếng quát từ trên cao:

- Kẻ đến là ai? Mau báo tên cho biết!

Nhìn lên cao liền nhận ra có một hàng người đứng thành hình chữ nhất, tay đều cầm cung tên. Yến Lăng Vân còn đang trù trừ bỗng từ trên đỉnh núi lại có tiếng thánh thót gọi:

- Yến ca ca, đừng mạo hiểm, hãy đợi một chút.

Đồng thời một bóng áo xanh vọt lên không rơi thân xuống bên dòng thác gần đó giật dữ quát:

- Lam sư ca, giải phóng độc xuống Hóa Cốt Huyền không coi sư phụ Sơn chủ và sư muội ra gì nữa à?

- o O o -